

utrpěl-li na předmětech navrhovaných či na jiných již škodu požárem jako na otázku o závažných okolnostech nebezpečí odpověděl záporně, ačkoliv to ohledně jiných předmětů neodpovídalo pravdě, a že tudíž byla podle čl. 7 čís. 1 všeobecných pojišťovacích podmínek oprávněna upustiti od smlouvy, což učinila. Ale dovolání si při tom nevšimá skutkového zjištění nižších soudů, že žalobce jednatelům pojišťovny Jaroslavu S-ovi a Josefu M-ovi na příslušnou otázku podle pravdy udal, že již vyhořel, ale na jiných místech, jenže tato jeho správná a pravdivá odpověď jednateli žalované v návrhu nebyla správně zapsána, čeho si žalobce při podpisu návrhu nevšiml, spoléhaje na to, že návrh byl vyplněn podle jeho údajů. Z toho nižší soudy právem usoudily, že nesprávnou odpověď spíše zavinili jednatelé žalované společnosti (srovnej k tomu i Dr. Ehrenzweig, Die Rechtsordnung der Vertragsversicherung, Vídeň 1929, str. 40, a vysvětlivky k pojišťovacímu řádu vydané ministerstvem spravedlnosti ve Vídni 1915, strana 21 a 64.) Nikterak nelze však podle toho, co zjištěno, žalobci přičísti obmyslnost a přichází proto v úvahu ustanovení čl. 7 čís. 4 všeob. poj. podmínek, podle něhož v případě, že pojistníkovi nelze přičítati obmyslnost, jest odstup vyloučen, nezpůsobila-li zamlčená nebo nesprávně pokud se týče neúplně udaná okolnost nebezpečí ani na dostavení se příhody ani na rozsah plnění, k němuž pojišťovatel jest zavázán, což se nestalo a což ostatně nebylo ani tvrzeno. Z toho plyne, že odstup žalované od smlouvy byl neplatný a právně bezúčinný a není proto, any ostatní námítky již nejsou uplatňovány, příčiny ke změně napadeného rozhodnutí z důvodu právního omylu.

Čís. 9437.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Měla-li podle stanov, pakliže se k valné hromadě svolané za účelem zrušení společenstva nedostaví polovice členů, býti svolána druhá valná hromada k vyřízení téhož denního pořádku, jež bez ohledu na počet přítomných jest způsobilá se usnášeti, což musí býti v novém svolání podotčeno, musí býti druhá valná hromada svolána znovu samostatně a není přípustno, svolati druhou valnou hromadu již ve svolání první valné hromady.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1929, R I 924/29.)

Rejstříkový soud nevyhověl opovědi zrušení a likvidace družstva k rejstříku, poněvadž pro II. valnou hromadu ve svolávací vyhlášce v časopisu L. ze 7. června 1929 není uvedeno, v kterou hodinu se bude konati, takže tato II. valná hromada nebyla platně svolána a nemohla se platně usnášeti (§ 16 stanov, § 30 zákona čís. 70/1873 ř. zák.). Nutno proto valnou hromadu šetříc stanov a zákon opakovati a výsledek sem do 31. října 1929 opověděti. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle § 16 stanov má býti, když se k valné hromadě svolané za účelem zrušení společenstva nedostaví polovice členů, svolána druhá valná hromada k vyřízení téhož denního pořádku,

kteráž bez ohledu na počet přítomných jest způsobilá se usnášeti, což v novém svolání musí býti podotčeno. Z toho následuje, že druhá valná hromada musí býti znova samostatně svolána a že není přípustno druhou valnou hromadu svolati již ve svolání první valné hromady, jak se stalo v projednávaném případě. Pro tento způsob svolání druhé valné hromady neposkytuje ustanovení § 16 stanov opory. Způsob, jak byla svolána druhá valná hromada podle vyhlášky v periodickém časopisu L. ze dne 7. června 1929, neodpovídá tudíž stanovám a nebyla proto tato druhá valná hromada způsobilá se usnášeti. Důsledkem toho právem rejstříkový soud nevyhověl opovědi zrušení a likvidace družstva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu neshledav podminek § 16 nesp. říz.

Čís. 9438.

Příslušnost podle § 89 j. n.

Oprávnění k domicilování směnky lze uznati jen, bylo-li výslovně propůjčeno nebo lze-li z okolností na příslušnou vůli zcela jasně a nepochybně usuzovati.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1929, R I 932/29.)

Okresní soud v M. vydal proti žalované směnečný platební příkaz. Žalovaná namítla mimo jiné místní nepřislušnost, ježto bydlí v sídle okresního soudu v H. a ježto sporná směnka nebyla jí vyplněna aniž kdo byl splnomocněn k vyplnění směnečného blanketu »splatno v Ů.« a proto výstavce neoprávněně a bez vědomí a svolení žalované stranv dodatek ten připsal. Soud první stolice zamítl námitku místní nepřislušnosti a ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Odvolací soud, vyhověv námitce nepřislušnosti, zrušil napadený rozsudek, a vyhradiv pravomoc, odkázal věc k novému jednání na příslušný okresní soud v H. Důvody: Podle § 89 a 93 druhý odstavec j. n. mohou osoby zavázané ze směnky býti majitelem směnky žalovány u soudu místa platebního. Tím jest podle § 3 čís. 7 směn. zákona místo uvedené u jména směnečníka, není-li na směnce udáno zvláštní místo platební. Podle § 6 směn. zákona může, stalo-li se doplnění této podstatné náležitosti bezprávně nebo proti úmluvě, býti namítnuto směnečnému věřiteli jen, když doplnění takového byl účasten anebo když nabýváje směnky o tom věděl anebo věděti musil. Námitku místní nepřislušnosti opírá žalovaná o to, že dodatek na směnce »splatno v Ů. u výstavce« byl napsán žalobcem neoprávněně, bez vědomí a bez souhlasu žalované. Nesporno jest, že žalobce žádal dopisem ze dne 22. října 1928 na manželi žalované Františku P-ovi, který od něho objednal zboží asi za 5000 Kč jako první obchod, by mu, an nechtěl zboží beze všeho Františku P-ovi dodati, zaslal podepsanou směnku P-em a žalovanou, která by však u žalobce jen zůstala jako záruka za správné zaplacení a do oběhu by nepřišla, dále, že František P. proto zaslal žalobci směnku jím a žalovanou podepsanou a jen penízem 5000 Kč vyplněnou, jinak však nevyplněnou, z čehož zřejmo, že zejména dodatek